

ČESKÁ REPUBLIKA
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Stanislava Balíka a soudců Dagmar Lastovecké a Jiřího Nykodýma o ústavní stížnosti **Ing. Vladimíra Mičkala**, bytem alej Svobody, Plzeň, spojené s návrhem na zrušení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb. a § 116 zákona č. 141/1961 Sb., **takto**:

Ústavní stížnost a návrh se odmítají.

O d ů v o d n ě n í :

1. Ústavní stížností podanou elektronicky dne 5. července 2012 se stěžovatel domáhá, aby Ústavní soud rozhodl, že „je ústavní stížnost důvodná, lidská práva a svobody stěžovatele byla porušena; stěžovatel je nevinný a nikdy žádný reálný trestný čin nespáchal; stát nedokázal, že by stěžovatel nebyl schopen vlastnit zbrojní a řidičský průkaz; stěžovatel prokázal, že je schopen fyzicky i psychicky vlastnit jak řidičský průkaz, tak i zbrojní průkaz AK 809483 od roku 1995 dodnes; stěžovatel je mírumilovný člověk, který nikdy proti nikomu žádnou zbraň na obranu svého zdraví, života, majetku a svobody nepoužil, přestože mohl a měl na to dokonce ze zákona právo; ustanovení § 116 odst. 1 trestního řádu je těžce protiústavní a lidská práva a svobody stěžovatele jím byla brutálně pošlapána; znalecký posudek znalkyně Škopkové ze dne 16. listopadu 2008 je nepravdivý a všechny znalecké posudky, které ho nevyvrací, nezneplatňují nebo dokonce potvrzují, jsou nepravdivé; znalkyně Škopková,

Pořícký a Švarc se navzájem usvědčili ze spáchání trestného činu podle § 175 odst. 1 a § 158 trestního zákona; státní zástupci Růžička a Řeřicha spáchali trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 trestního zákona; znalkyně Krausová spáchala trestný čin omezování osobní svobody podle § 232 odst. 1 trestního zákona; nepřičetnost stěžovatele podle § 12 trestního zákona může stát zkoumat pouze a jedině na návrh stěžovatele, který pro tento úkon měl a má dostatek právní subjektivity, protože jeho způsobilost k právním úkonům není a nikdy nebyla nijak omezena; MUDr. M. Ježková porušila § 20 odst. 5 zákona č. 119/2002 Sb. (o zbraních); usnesení krajského soudu č. j. 8 To 108/2012-338 ze dne 16. dubna 2012 a č. j. 9 To 562/2009 ze dne 5. ledna 2010 se ruší; rozsudek Okresního soudu Plzeň - město č. j. 1 T 149/2010-277 ze dne 25. října 2011 se ruší; usnesení Okresního soudu Plzeň-město č. j. 8 Nt 211/2009 ze dne 4. listopadu 2009, č. j. 5 Nt 971/2002-52 ze dne 10. července 2009, č. j. 15 Nc 1232/2005 ze dne 21. února 2008 a č. 5600077312 ze dne 27. června 2012 se ruší; příkaz Okresního soudu Plzeň-město č. j. 5 Nt 971/2009-62 se ruší; usnesení policejního orgánu ČTS: KRPP-6280-27/TČ-2009-030572 se ruší; opatření policejního orgánu ČTS: KRPP-6280-30/TČ-2009-030572, KRPP-6280-85/TČ-2009-030572, KRPP-6280-96/TČ-2009-030572 se ruší; rozhodnutí policejního orgánu č. j. MRPM-3140-/ČJ-2008-IZ, č. j. PPR-21386-6/ČJ-2009-0099US a č. j. KRPP-18595/ČJ-2009-0305IZ se ruší; § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), se ruší; § 116 trestního řádu se ruší; stěžovatel je člověk, jehož chování nijak nevybočuje z morálních norem uznávaných všemi slušnými lidmi v této společnosti; stát porušil lidská práva a svobody stěžovatele chráněné Listinou základních práv a svobod; stát dostává za povinnost uhradit žalovanému jeho náklady na tento proces v rozsahu dodatečné specifikace; stát dostává za povinnost odškodnit újmu způsobenou stěžovateli, kterou dostávající za povinnost zaplatit nikoliv daňoví poplatníci, ale viníci podle míry zavinění; nikdo neví, jestli stěžovatel je či není ozbrojen a nikdo se také nikdy nedozví, zejména ne policajti co lžou, kradou a falšují úřední záznamy, zkorumpovaní soudci a státní zástupci a zaprodání soudní znalci.“

2. Ústavní stížnost si stěžovatel sepsal sám a není v řízení před Ústavním soudem zastoupen advokátem. Ze značně nesourodého textu není zcela zřejmé, jaké základní právo nebo svoboda stěžovatele měly být porušeny a čím přesně, a čeho se stěžovatel v souladu s kompetencemi Ústavního soudu přesně domáhá. K ústavní stížnosti rovněž nebyly přiloženy kopie všech rozhodnutí, proti kterým má ústavní stížnost snad směřovat. Ústavní stížnost proto nespĺňuje náležitosti návrhu na zahájení řízení před Ústavním soudem.

3. Z provedeného lustra Ústavní soud zjistil, že stěžovatel podal k Ústavnímu soudu, v období od 11. ledna 2002, již 35 ústavních stížností, z nichž naprostá většina byla odmítnuta pro stejnou vadu – absenci právního zastoupení před Ústavním soudem – a to přesto, že stěžovatel byl opakovanými výzvami Ústavního soudu průběžně poučován, jaké náležitosti zákon vyžaduje pro podání ústavní stížnosti (viz např. sp. zn. III. ÚS 375/03, I. ÚS 609/06, I. ÚS 3055/07; naposledy dne 22. února 2010 v řízení sp. zn. II. ÚS 314/10) a to i v souvislosti podobnými či totožnými předměty řízení, které uvádí nyní (sp. zn. IV. ÚS 327/09 a sp. zn. III. ÚS 2293/09). Z toho vyplývá, že stěžovatel je již dlouho a velmi dobře informován o tom, jaké náležitosti musí ústavní stížnost splňovat, a že v řízení před Ústavním soudem musí být právně zastoupen advokátem. Je tedy nadbytečné znovu formálně vyzývat stěžovatele k odstranění vad ústavní stížnosti za situace, kdy opakované výzvy Ústavního soudu vědomě nerespektuje.

4. Proto je na místě přistoupit k odmítnutí ústavní stížnosti na základě přiměřené aplikace ustanovení § 43 odst. 1 písm. a) zákona.

5. Byla-li vlastní ústavní stížnosti rozhodnuta odmítavým výrokem, musí se to promítnout i do souběžně podaného návrhu na zrušení částí právních předpisů. Je-li totiž ústavní stížnost neschopná věcného projednání, odpadá tím současně i základní podmínka možného projednání návrhu na zrušení zákona (jeho jednotlivých ustanovení). Opačný výklad by vedl ke stavu, jímž by se aktivní legitimace k podání takového návrhu zcela nežádoucím způsobem přenášela i na ty, kteří jinak takové oprávnění - nejsouce ve sféře vlastních zájmů bezprostředně dotčeni - nemají (sp. zn. III. ÚS 101/95; U 22/4 SbNU 351).

6. Ústavní soud proto ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků odmítl podle § 43 odst. 1 písm. a) zákona a návrh na zrušení zákonných ustanovení podle § 43 odst. 2 písm. b) zákona ve pojení s § 43 odst. 1 písm. c) zákona.

P o u č e n í : Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 24. července 2012

Stanislav Balík, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: H. Kyprová